

Ikt. sz.: ISZB/34-1/2013/EL

EL-1/2013. sz. ülés
(EL-4/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Ifjúsági, szociális, családügyi és lakhatási bizottságának**

Ellenőrző albizottsága

2013. június 14-én, pénteken, 11 óra 55 perckor
az Országház főemelet 61. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Tájékoztató a szociális és gyermekvédelmi intézmények állami fenntartásba vételének tapasztalatairól</i>	5
<i>Dr. Lantai Csilla (EMMI) szóbeli kiegészítése</i>	5
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	6
<i>Dr. Krémer Balázs (SZSZSZ)</i>	8
<i>Kónya Gusztávné (SZTDSZ)</i>	10
<i>Dr. Bordás Ákos (EMMI) válaszadása</i>	13
<i>Dr. Lantai Csilla (EMMI) válaszadása</i>	14
<i>Gulyásné dr. Kovács Erzsébet (SZGYF) válaszadása</i>	15
<i>Mohácsi Mónika (SZGYF) válaszadása</i>	17
<i>Elnöki zárszó</i>	19

Napirendi javaslat

1. Tájékoztató a szociális és gyermekvédelmi intézmények állami fenntartásba vételének tapasztalatairól
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

Az albizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Dr. Varga László** (MSZP), az albizottság elnöke

Csizi Péter (Fidesz)
Vágó Sebestyén (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott

Szemereyné Pataki Klaudia (Fidesz) Csizi Péternek (Fidesz)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Dr. Bordás Ákos főosztályvezető (Emberi Erőforrások Minisztériuma, szociális és gyermekjóléti szolgáltatások főosztálya)
Dr. Lantai Csilla főosztályvezető-helyettes (Emberi Erőforrások Minisztériuma, gyermekvédelmi, gyámügyi főosztály)
Gulyásné Dr. Kovács Erzsébet megbízott főosztályvezető (Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság, intézményirányítási főosztály)
Mohácsi Mónika szakmai tanácsadó (Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság)
Dr. Krémer Balázs elnök (Szociális Szakmai Szövetség)
Kónya Gusztávné (Szociális Területen Dolgozók Szakszervezete)
Baráth Zsolt országgyűlési képviselő (Jobbik)

(Az ülés kezdetének időpontja: 11 óra 55 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

VARGA LÁSZLÓ (MSZP), az albizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Szeretettel köszöntök mindenkit a mai ellenőrző albizottsági ülésen! A tagoktól és a meghívottaktól elnézést is kérek a hétfői napért, de vis maior volt az ország területén. Eredetileg hétfőre terveztük az albizottsági ülést, de mivel a péntek szavazási nap volt a parlament életében, ezért praktikus okokból – és azért is, mert nem szeretttük volna a következő ülészsakra halogatni a napirendünket – a mai napra tettük át az ülést. Köszönöm, hogy mindenki konstruktív volt, és meg tudjuk tartani az albizottsági ülést a mai napon.

A napirendi javaslat szerint kettő napirendi pontunk van. Az 1. napirendi pontunk egy tájékoztató a szociális és gyermekvédelmi intézmények állami fenntartásba vételének tapasztalatairól, a 2. napirendi pont pedig az „egyebek”. Elsőként kérdezném a bizottság jelenlévő tagjait, hogy egyetértenek-e ebben a formában a napirendi javaslattal. Aki egyetért, az kérem, kézfelemeléssel jelezze! (Szavazás.) Köszönjük.

Ebből ki is derült akkor számomra, hogy Csizi Péter helyettesíti Szemereyné Pataki Klaudiát; gondolom, a megfelelő adminisztráció megtörtént. (Dr. Buksza Zsolt: Igen.) Köszönöm szépen. A bizottság jelenleg négytagú; Stágel képviselő úr helyével jelenleg nem tudjuk, hogy mi a helyzet, de azt gondolom, hogy a munkát tudjuk folytatni, el tudjuk végezni.

Tájékoztató jelleggel mondanám a bizottság tagjainak – különösen Csizi Péternek, aki új tag a bizottság életében –, hogy öt olyan területet láttunk egy múltkori, néhány hónappal ezelőtti ülésünkön, amit még át fogunk tekinteni a ciklus végéig, tehát még négy ülés várható egészen biztosan, aztán persze majd meglátjuk. Nyilván ősszel fogunk egy újabb témába belefogni.

Köszönöm a megjelenteknek, illetve az anyag összeállítóinak, előkészítőinek, hogy eljöttek a mai napon. Nem is konferálnám fel önöket, hanem kérném, hogy a jegyzőkönyvvezetés kedvéért mutakozzanak be, és a titulusukat egészen pontosan mondják el. Ha van szóbeli kiegészítenivalójuk az előterjesztéshez, akkor azt tegyék meg, aztán pedig természetesen a bizottság tagjain van a sor, hogy ők kérdezzenek, illetve majd fel fogom tenni a kérdést, az lesz a javaslatom, hogy az itt jelen lévő civil szakmai képviselőnek is adjunk szót, ha majd odaérünk.

Először önöké a szó. Parancsoljanak!

Tájékoztató a szociális és gyermekvédelmi intézmények állami fenntartásba vételének tapasztalatairól

DR. BORDÁS ÁKOS (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Bordás Ákos vagyok az Emberi Erőforrások Minisztériumából, a szociális és gyermekjóléti szolgáltatások főosztályvezetője. Az írásbeli anyaghoz további szóbeli hozzáfűznievalóm nincsen, úgyhogy átadnám a szót a többieknek a bemutatkozásra.

ELNÖK: Ha bármelyiküknek van érdemi kiegészítése, azt örömmel vesszük.

Dr. Lantai Csilla (EMMI) szóbeli kiegészítése

DR. LANTAI CSILLA (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Lantai Csillának hívnak, és az Emberi Erőforrások Minisztériuma gyermekvédelmi, gyámügyi főosztályának főosztályvezető-helyettese vagyok. Az anyaghoz – gyakorlatilag nem kiegészítésképp, inkább csak ráerősítésként – annyit tudnánk talán szóban

hozzátenni, hogy azt gondoljuk, hogy a jogszabályi környezet teljes mértékben megteremtette a feltételeket az átvételhez, és a gyermekvédelmi szakellátások, szociális ellátások vonatkozásában is zökkenőmentesen megtörtént a feladat átvétele. Nagyon megnyugtató, hogy az átvétel óta nem kapunk olyanfajta ijedt telefonokat, üzeneteket, amelyek arról szóltak a korábbiakban, hogy bizonytalanra vált gyermekek, az ellátásra szoruló felnőtt személyek ellátása. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Egyéb kiegészítenivaló?

GULYÁSNE DR. KOVÁCS ERZSÉBET (Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság): Gulyásné Kovács Erzsébet vagyok, a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság intézményirányítási főosztályának megbízott vezetője.

ELNÖK: Köszönöm.

MOHÁCSI MÓNIKA (Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság): Tisztelt Albizottság! Mohácsi Mónikának hívnak, és a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság szakmai tanácsadójaként dolgozom.

Kérdések, hozzászólások

ELNÖK: Köszönjük. Ha jól látom, akkor érdemi további kiegészítenivalójuk nincsen. Azt gondolom, hogy akkor elsőként a bizottság tagjainak adnék szót, ha van kérdés. *(Nincs jelentkező.)* Ha nincs, akkor talán meghozom én magam a kezdeményezőkézséget egy pár kérdés erejéig, utána pedig megkérdezném, hogy esetleg inspiráltam-e a bizottság tagjait kérdésekre, vagy hogy a civil szervezetek képviselői kívánnak-e kérdést feltenni.

Köszönöm a tájékoztató anyagot – gondolom, hogy ezt a bizottság tagjai nevében is mondhatom –, amely sokrétű, de a terjedelme nyilván korlátokat szab egy ilyen nagy volumenű kérdés kapcsán. Tudjuk jól, hogy két ütemben történt az állami fenntartásba vétel: a megyei önkormányzatok tekintetében már 2012. január 1-jétől, majd tavaly ősszel fogadta el az Országgyűlés azt, ami alapján egyes szakosított szociális és gyermekvédelmi szakellátási intézmények állami átvétele megtörtént. Én örülök, ha úgy látják, hogy megnyugtató a helyzet, és sok kérdést nem vet fel, azonban néhány dologra mégis rá kell kérdeznünk. Szeretném, ha erről elindulna egy kommunikáció, és lehetőleg már most – ha összetettebb az a kérdés, amit felteszek, akkor persze később, írásban – tudnának ezekre reagálni.

Az első kérdésem a vagyoni átvételére vonatkozik. Mi a helyzet ezzel a kérdéssel, és mit terveznek a vagyonnal? Majd később fogok olyan dolgokat is mondani, ami ennek kapcsán érdekes lesz, hiszen érdekes lehet, hogy a feladatellátást milyen tekintetben, milyen rendszerben képzelik el, hogy akarnak-e például majd értékesíteni vagyonelemeket.

Adatbázis készült az átvett intézményekről; ezt írják is az anyagban. Mit jelent ez pontosan? Több adatbázis is létezik ezzel párhuzamosan. Nem lett volna-e szerencsésebb egy egységes nyilvántartást készíteni ebben a tekintetben a többivel egyetemben? Ezzel az ingatlanvagyonra utalok. Több épületegyüttesben működtek ezek az intézmények, adott esetben kastélyépületek, például a mónosbéli gyermekotthon; itt utaltak arra, hogy ennek a rekonstrukciója elkészült, de egyébként a bicskei, hasonló jellegű otthon felújítása is. A tipikusan ilyen épületeknek mi lesz a későbbiekben a sorsa, tehát ha az épületeket fizikailag végignézzük az ország területén, akkor terveznek-e ebből értékesíteni, mi lesz az innen befolyó összegeknek a sorsa? Ezt nem véletlenül kérdezem, hanem azért egyébként, mert úgy látom, hogy lehetőség van ezt a szférára fordítani. Az Országgyűlés nem fogadott el egy olyan módosító javaslatot, amely egyfajta kötelezettség lett volna ebben a tekintetben, tehát amikor az előterjesztést tárgyalta az Országgyűlés, akkor volt a frakciónak egy javaslata, amely arról

szólt, hogy ez kötelező legyen. Abból, hogy ezt a kormánytöbbség nem támogatta, nyilván lehet egy kérdés, hogy ha épületértékesítések történnek, akkor mi lesz a befolyó bevétel sorsa.

Nyilván a finanszírozási rendszerre érdemes rákérdezni, és erről egy kicsit talán mélyebben is beszélni – mint ahogy az anyag terjedelme erre lehetőséget is biztosított – a működés költségei kapcsán, a bérterhek kapcsán, illetve azzal kapcsolatban, hogy milyen arányban van jelen az igénybevevők hozzájárulása a rendszerben. Talán szerencsésebb idehoznom, és nem később, hogy a szféra bérezése évek óta kívánnivalót hagy maga után, nagyon alacsony nettó bérpozícióban dolgoznak azok, akik az átvett, állami fenntartásban lévő intézményekben dolgoznak. Terveznek-e itt bérfeljlesztést? Egy szakszervezeti nyílt levelet láthattunk itt az elmúlt időszakban, amelyre nem túl pozitív választ adott miniszter úr. Mi a tervük ebben a tekintetben?

Írták, hogy felmérték a korábban egyházi és civil intézményekkel kötött ellátási szerződéseket. Mik ezzel kapcsolatban a tapasztalatok? Egyébként az általános vitában is elhangzott – és ez kormánypárti masszív vélemény volt –, hogy területenként az ellátás színvonala nagyon szétagolt, és egyébként se jó helyen vannak a helyi önkormányzatoknál ezek a funkciók, és nyilván a megyei jogú városoknál ez sokszor megyei, nagyobb területű ellátási feladatot jelentett. Ezért is történt önök szerint ez az átvétel, vagy ezért is volt fontos, illetve azért, hogy az ellátásbeli különbségeket így ki tudják majd egyenlíteni. Mit jelent ez? Ez sok intézmény számára romló pozíciót vagy általános javulást jelent? Mit látnak ebben a tekintetben?

2013. május 31-éig volt lehetőség a kijelölt szerv által átvett, feladathoz kapcsolódó ellátási szerződéseket, megállapodásokat felmondani. Történt-e ilyen? Ez a jogszabályban előírt határidő. Megjegyzem, hogy ezért is gondoltam, hogy ezt még most tárgyaljuk meg, mert a többi javasolt napirendi témánk, amelyet az ellenőrző albizottság a későbbiekben meg fog tárgyalni, ilyen módon általánosabb, politikai, és kevesebb ilyen jellegű határidőt tartalmaz. Ez a május 31-e most elmúlt, de kíváncsi volnék ebben a tekintetben is a véleményükre.

Írtak ilyet is az anyagukban a jövőbeli feladatok kapcsán, hogy az igényeket, a kapacitásokat folyamatosan nyomon követik. Ezt miként kívánják nyomon követni, és az igényeket hogyan tudják figyelemmel kísérni? Ez is egy fontos dolog, és ez talán összefügg azzal is, hogy fizikailag hány helyen valósulhatnak meg ezek a feladatok, és mi lesz az ingatlanvagyon és az ellátottak sorsa is. Talán első körben ennyi, de azért még vannak számomra kérdések felírva.

Kérdezném a bizottság tagjait, hogy ők kívánnak-e esetleg kiegészítést tenni. Vágó Sebestyén, parancsolj!

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Két rövid kérdésem van. Az egyik az, hogy a kiegészítésnél főosztályvezető-helyettes asszony kiemelte azt, hogy azóta olyan megkeresések nem érkeztek a minisztériumba, hogy probléma lenne az ellátásban. Ezek szerint akkor a tapasztalatuk az volt, hogy amíg ez az átadás-átvétel nem történt meg, addig voltak ilyen irányú jelzések, vagy nem? Az érdekelne tehát, hogy miért tartotta fontosnak ezt főosztályvezető-helyettes asszony kiemelni.

A másik pedig, amit én aggályosnak tartottam az állami átvételben, főleg az, hogy ez párhuzamban történt a feladatfinanszírozási rendszer bevezetésével. Mi a tapasztalatuk – ez mondjuk a gyermekvédelemben vagy esetleg a fogyatékossgal élők ellátásában elég fontos –, hogy az átvett intézményekben vannak-e esetlegesen olyan szolgáltatások, ellátások, programok, kiegészítő foglalkozások, amelyek nem a kötelező feladatok közé tartoznak, de egy akár helyi, akár – ha a régebbi múltra visszatérünk – megyei önkormányzat vagy esetleg az intézmény pluszfeladatként bevállalta. Van-e esetleg olyan adatuk, hogy ilyen

pluszellátások, fejlesztő programok esetlegesen megszűntek-e, vagy ezeket tovább tudták vinni ezek az intézmények? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. További kérdés a bizottság tagjai részéről nincsen. Tájékoztatom a tisztelt bizottságot és a megjelenteket, hogy az érintett területen dolgozó szakmai szövetségekkel és szakszervezetekkel is konzultálva titkár úr, főtanácsadó úr, Buksza Zsolt számukra is küldött meghívót a mai bizottsági ülésünkről. Szerintem mondhatom, hogy tervezzük azt, hogy mindig tájékoztatjuk a munkánkról az érintetteket. Jelen van Kónya Gusztávné, a Szociális Területen Dolgozók Szakszervezetének országos elnöke és dr. Krémer Balázs elnök, a Szociális Szakmai Szövetség részéről. Megkérdezném őket, hogy esetleg kívánnak-e kiegészítést tenni, van-e kérdésük, kívánnak-e a bizottság munkájában ilyen módon részt venni. *(Jelzésre:)* Úgy látom, hogy Krémer Balázs úr kíván hozzászólni. Nekem van egy formális kötelezettségem ilyenkor: meg kell szavaztatnom a bizottságot, hogy megadják-e a lehetőséget ebben a tekintetben. Kérdezném a bizottságot, hogy szót adjunk-e elnök úrnak. *(Szavazás – Egyhangú.)* A bizottság ezzel egyetért. Köszönöm szépen.

Parancsoljon! Ha kérdése, észrevétele van, azt ötperces időkeretben megteheti. A jegyzőkönyvvezetés kedvéért kérném a mikrofon használatát! Köszönöm szépen.

Dr. Krémer Balázs (SZSZSZ)

DR. KRÉMER BALÁZS elnök (Szociális Szakmai Szövetség): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Albizottság! Először is őszintén mondom, tehát nem formális protokollnak számom, hogy meg vagyok tisztelve, hogy meg lettem ide hívva, mert ez elnökké választásom óta először történik, hogy bármilyen állami szervezet kíváncsi lenne a Szociális Szakmai Szövetség véleményére. Köszönöm, hogy ennek kapcsán itt megszavazta a tisztelt albizottság, hogy szót kaphatok.

A másik megjegyzésem, hogy persze ezzel kapcsolatban némi neheztelésemmek is hangot kell adnom azzal kapcsolatban, hogy az írásbeli előterjesztést nem kaptunk meg, és így a szóban forgó témáról a konkrét ismereteim hiányosak vagy nem feltétlenül azok, amikkel a tisztelt albizottság rendelkezik. Leginkább a tagszervezeteink és a tagjaink oldaláról rendelkezem információval, amelyre nyugodtan lehet azt mondani, hogy nem reprezentatív, nem szisztematikus adatgyűjtés és így tovább; ez impressziókat és benyomásokat jelent.

Ezzel kapcsolatban hadd vessem fel az első alapvető problémát, ami a szakmai szervezetek dolgát megnehezíti. Nemcsak ezen a területen, hanem általában a szociális és gyermekvédelmi területen iszonyatos adatkésés van abban, hogy a szakmai szervezetek egyáltalán láthassák, hogy mi van. Ebből a szempontból jobb a helyzet gyermekvédelem dolgában, mert az NCSSZI a honlapján nyilvánosságra hozza a gyermekvédelemmel kapcsolatos adatokat. A szociális ellátások ügyében a 2011-es adatok az utolsó elérhető adatok a TeIR-ben – hála istennek, a TeIR-t eléggé hamar átvette a Köztár nevű program –, de ezt leszámítva tulajdonképpen nincsenek átfogó adataink a szociális ellátások területéről sem, ami eléggé megnehezíti azt, hogy itt objektív és szakmai véleményeket lehessen ez ügyben formálni.

Ugyancsak ezt tudom elmondani a mostanság leginkább fortyogó és égető kérdéstről, a szakmában dolgozók bérhelyzetéről. Az utolsó elérhető nyilvános adat 2011-es, és a KSH ágazati béradatait tartalmazza. Azóta a bérek változásáról hiteles adatot nem láthattunk, de felháborodásokat egyre sűrűbben hallunk az ügyben, ami a 2011-es adatok továbbvetítéséből érthetőnek tűnik. A szociális szakterületen dolgozók bére részben még a többi közszolgálati területtel szemben is erős lemaradásban van, és tendenciájában is elmarad, amit tovább tetéz az a helyzet, hogy ezt a relatív elmaradást még tulajdonképpen el lehetne viselni akkor, ha abszolút értékben bármilyen kis emelkedés volna, de abszolút értékű csökkenés mellett zajlik ez a leszakadás.

Ezzel kapcsolatban szeretném jelezni azt, hogy általában a szociális területen egyre égetőbb problémának gondolom azt a helyzetet, ami különösen az idősellátásban nagyon komoly gondokat vetít előre. Nem tudom egészen szabatosan és szakszerűen megfogalmazni, de remélem, érteni fogják a problémát. Azoknak a gondozóknak az anyagi helyzete, akiknek idős, elesett embereket kellene segíteni, ma már szignifikánsabb rosszabb, mint a gondozottaiké. Ez mindenféle visszasságok forrása, és erkölcsileg fenntarthatatlan, kontrollálhatatlan állapotokat teremt: ajándékozások, hálapénzek, korrupció, és most nem tudom, hogy mi mindennel fejezzem ezt ki. Itt maga a bérezés kérdése ebben az értelemben nem szimplán a dolgozók romló életkörülményeinek a problémája – én ezt is eléggé súlyosnak tartom –, hanem egyszerűen az ellátások, a segítő és segítettek közötti viszonyok rendezetlenségét és erkölcsi alapjait kikezdő problémát jelez. Le lehet söpörni a véleményemet, hogy az oly annyira objektív, hogy az objektív tudást sem befolyásolja, mert nincsenek adataink; nincsenek adataink az ellátásról, nincsenek adataink a létszámokról, az alkalmazotti létszámokról, nincsenek adataink az ügyfelek változásairól, és korábban sem voltak adataink az ügyfelek összetételét, tehát társadalmi helyzetüket, iskolai végzettségüket vagy bármilyen más társadalmi státuszukat illetően. Erőteljesen úgy tűnik, hogy a szociális intézményekben egy komoly leföldrő hatás válik egyre erőteljesebbé, amelyben a jobb helyzetűek kerülnek be az intézményekbe, és a rosszabb helyzetűek szisztematikusan kimaradnak, sok szempontból kiárazódnak az ellátásokból, mert nem tudják fizetni az egyszeri bekerülési és térítési díjakat. Ugyancsak egyre rosszabb helyzetben vagyunk az olyan, korábban rendelkezésünkre álló adatok dolgában, mint ami az ellátás színvonalának az egészét minősítené például a várakozási idők ügyében. Itt úgy tűnik az utolsó elérhető adatok szerint, hogy a szociális intézményekben korábban két év volt az átlagos várakozási idő az önkormányzati, állami fenntartású intézmények dolgában. Az utóbbi időben egy szegregálódási vagy szétválási folyamat figyelhető meg a magán, egyházi és az önkormányzati intézmények területén, amelyben úgy tűnik, hogy az önkormányzati intézmények dolgában – még egyszer mondom, ez benyomás, impresszió, nem tudom megerősíteni – a várakozási idők hosszabbak. Azt gondolom tehát, hogy akkor, amikor itt az államosításról vagy az intézmények állami, kormányzati kézbe vételéről van szó, akkor ezeknek a hatásait borzasztómód nehéz szakmailag értékelni és minősíteni, és nem tudom, hogy lehet-e, tudniillik, ha nincsen egy baseline-adat, egy alapadat, akkor eléggé nehéz lesz követni, hogy maguk a későbbi adatok milyen változásokat hoztak az ezt megelőző állapotokhoz képest. Ezzel együtt szeretném jelezni azt a dolgot, hogy szakmai szempontból itt különféle magas kockázati tényezők vannak azt illetően, hogy a központi irányítás problémákat vetíthet előre. Ha szabad javaslatot tennem az ellenőrző bizottságnak arra, hogy ha van módja adatok kérésére és a dolgok követésére, akkor miket próbáljon meg figyelemmel kísérni.

Az egyik kérdés, ami az oktatás esetében is hasonlóan lezajlott, hogy az állami kézbe vétellel együtt az önkormányzati fenntartók a maguk szűk mozgásterében megpróbálták kompenzálni azokat a hiányokat, ami a bérekben és a dolgozók ellátásában előjött. Ezek önkormányzati hatáskörben a legkülönbözőbb ilyen kedvezmények, bónuszok, utazási kedvezmények, pótlékok és így tovább, és nem tudom, mi minden volt, amiben itt nem pusztán az alapbérek és a köteles pótlékok átvételéről van szó akkor, amikor a szociális intézményekben dolgozók jövedelmi helyzetét akarja valaki követni, hanem a korábbi állapotban természetben, cafeteriában és pénzben nyújtott különféle ellátások átvételéről.

Számos jel arra utal, a hozzám visszajutó személyes vélemények is erre utalnak – még egyszer mondom, megerősíteni nem tudom, statisztikák nem állnak rendelkezésemre –, hogy az összes természetben és pénzben nyújtott munka ellentétek dolgában csökkenések is előfordulhatnak. Ezt tovább bonyolítja az a helyzet – még a szóbeli tájékoztatókból is ezeket lehetett kihallani –, hogy korábban a fenntartók és a fenntartott intézmények színvonalában

elégé jelentős különbségek voltak. Itt a korábbi országos adatok egyértelműen azt mutatták, hogy Budapest volt messze a legnagyobb a saját intézményeivel, különösen a gyermekvédelem területén, ahol a budapesti gyermekvédelmi intézmények mind bérekben, mind dologi ellátási színvonalban lényegesen jobb helyzetben voltak az ország többi intézményénél. Én a magam részéről nem tudom, hogy az átvétel azt jelentette-e, hogy az állami átvétel konzerválja-e a korábban meglévő egyenlőtlenségeket, vagy csökkenti azokat.

ELNÖK: Elnézést, de ülésvezetési hiba lenne, ha nem jelezném, hogy lassan lejár az időkerete, úgyhogy kérem szépen, hogy fogja rövidre. Elnézést, hogy meg kell szakítanom, de ez természetesen egy formalitás.

DR. KRÉMER BALÁZS elnök (Szociális Szakmai Szövetség): Ha szabad még egy mondatot mondanom, az utolsó megjegyzésem, hogy szakmai és szakmapolitikai oldalról ez az egész átvétel abban az értelemben egy elégé izgalmas kérdést vet fel, hogy a korábbi decentralizációs törekvések formálisan úgy jelentek meg, mintha a források lettek volna decentralizálva, de ezzel párhuzamosan a hiányok is decentralizálva lettek. Számos intézmény egyszerűen azzal tudott reagálni e hiányokra, hogy különféle lokális barterekkel, segítségnyújtásokkal pótolta e hiányokat.

Annak az aggodalmamnak kell hangot adnom, hogy ennyiben félok, hogy a hiányok pótlására kialakult lokális, helyi rutinok kiesnek az intézmények működtetéséből, ami az ellátási színvonal romlását vetítheti előre. Én azt gondolom, hogy érdemes az ellenőrző bizottságnak ezt megpróbálni követni. Köszönöm, hogy meghallgattak, és szeretném megismételni azt, amit az elején mondtam, hogy külön köszönet azért, hogy egyáltalában meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. *(Jelzésre:)* Parancsoljon! Önnek is ötperces időkeretben adnánk szót. Ezt újra megszavazzuk, de kérem a bizottság tagjait, hogy tekintsük ezt is formalitásnak, ha együtt tudunk ebben működni. Ki ért egyet azzal, hogy elnök asszony is elmondhassa a véleményét? *(Szavazás.)* Egyhangú. Parancsoljon! Ötperces időkeretben elnök asszony következik.

Kónya Gusztávné (SZTDSZ)

KÓNYA GUSZTÁVNÉ elnök (Szociális Területen Dolgozók Szakszervezete): Én is nagyon szépen köszönöm a meghívást és a lehetőséget. Kapcsolódnék a nyílt levélhez. Az érdekvédelem, a munkavállalók oldaláról gyűjtöttük össze a tapasztalatokat. Március hónapban a főigazgatóságról kaptunk előre tájékoztatást, hogy mi várható az átalakítással kapcsolatban, de mi azóta 50 intézménytől kaptunk véleményt, javaslatot. Bizonytalanság uralkodik, ami nagyon rontja a munkavállalók hangulatát, mert nem tudják, hogy létszámban mi várható. A nyílt levél megszületését is az indokolta, hogy a salátatörvényben az egészségügyben... Mi nagyon örülünk annak, hogy az egészségügyben bérfejlesztés történik, de éppen a fővárosi intézmények – például Szentgotthárd és a többi – amelyek átkerülnek a fővárostól. Most a szomszédos kórházi intézményben bérfejlesztést kaptak, eleve 10 ezer forinttal magasabbak voltak a bérek, és már ápolóhiánnyal küszködnek, és a félelem uralkodik, de más megyékben is ez a helyzet, tehát bizonytalanság van. Meghívtuk a főigazgató asszonyt, de sajnos nem tudott eljönni, mert egyéb értekezlete volt. Információhiányban szenvedünk. Nagyon jól együtt tudnánk működni, 50 intézmény képviselőivel szoros kapcsolatunk van, akik a gondjaikat, problémáikat jelentik.

Az átvétellel kapcsolatban: sajnos cafeteria már az előző önkormányzati fenntartás alatt is nagyon kevés helyen volt, az utóbbi két évben aztán teljesen megszűnt; 2008 óta egyáltalán semmilyen bérfejlesztés nincs, talán a kötelező, ahol megmaradtak. Azonkívül –

ezt mindenhol elmondom – valami szemléletváltásra lenne szükség, mert a közfeladatot ellátó szociális ellátásból például Hajdú-Bihar megye teljesen kiszervezett. Ugyanúgy közfeladatot lát el, de semmi nem kötelező, tehát minden bérfejlesztésből, mindenből kimarad, mert kft.-ként működik, és így nagyon nehéz. Talán előnyös oldala annak, ha állami kézbe kerül, hogy lesz egy munkáltató. Mi megpróbáljuk az előnyös oldalát nézni annak, hogy most már egy munkáltatónk van: lehetne egy ágazati kollektív szerződés, ugyanis az előző 15-20 évben azt hallottuk minden érdekegyeztetésen, hogy azért nem lehet, mert a sok önkormányzat sok-sok munkáltatót jelent. Jó lenne elgondolkodni az egyenlőtlenségeken, tehát az alapidologban gondolkodni.

Bér, létszám, az egészségügyben való elvándorlás. Csatlakoznék Krémer úrhoz: ez bizony már nagyon régi gond a gondozók, ápolók és a gondozottak között, hogy kölcsönösen mikor adnak zsebpénzt, meg ki kitől kér, szóval elnézést kérek, de ez hosszú történet. Azonkívül van egy felmérésünk, amit én szívesen megosztok önökkel, ami ugyan egy röpke felmérés: a bérkompenzációval kapcsolatban még bércsökkenés is – mondjuk nagyon kevés, 2 000-3 000 forintos, de az akkor is bércsökkenés – adódott. Lehet, hogy ez a kompenzáció kedvezőtlen igényléséből adódott, de emelkedés egyáltalán nem volt. Mint ahogy a nyílt levélben írtuk is, 70-90 ezer forint között van a fizetés, és nemcsak az ápoló gondozók, a munkavállalóknak, a gondozóknak, szakdolgozóknak kell – kénytelenek – egy-egy intézetben például ilyen tisztasági festési munkákat elvégezni, mert maximum egy ember van, aki gépkocsivezető, takarító és szállító is, szóval nagyon sok ilyen gonddal küszködnek.

Nagyon szépen megköszönöm a lehetőséget, és kérném szépen, hogy a továbbiakban tartsuk a kapcsolatot, hogy információt kapjunk, mert akkor kölcsönösen tudnánk segíteni. A felmérésünk anyagát el fogjuk küldeni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen önnek is. Utólag abszolút örülök, hogy úgy döntöttem, hogy civil és szakszervezeti oldalon is kapjanak meghívót; ezt a gyakorlatot folytatni fogjuk. Itt egyben hagyatkoztam a korábbi gyakorlatra az anyagkiküldés kapcsán, de közben konzultáltunk főtanácsadó úrral ezzel kapcsolatban. Nyilván ezeket a bizottság tagjai számára készítik elő az illetékesek, de én nem látok semmi okot arra, hogy miért ne kaphatnánk meg ezeket az anyagokat a későbbiekben. Amennyiben olyan típusú államtitkot, nem tudom, hogy mit – ebben a szférában azért csak kevesebb ilyesmi van – nem tartalmaznak ezek az anyagok, akkor azt gondolom, hogy ezeket megkaphatják önök is, tehát legközelebb figyelünk erre. Lesz még ülésünk a következő egy évben, és akkor eljuttatjuk ezt önöknek. Köszönöm még egyszer.

Ha jól láttam, Baráth Zsolt képviselő úr is szót kért, aki a főbizottságnak tagja, az albizottságnak nem, így tehát döntenünk kell róla, hogy szót adunk-e neki. Azt hiszem, hogy számára nincsen időkeret a szabályaink szerint, ennyiben különbözik a dolog. Kérdezem az albizottság tagjait, hogy ki ért egyet azzal, hogy ő szót kapjon. *(Szavazás. – Egyhangú.)* Parancsoljon, képviselő úr!

BARÁTH ZSOLT országgyűlési képviselő (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Tekintettel arra, hogy ugyan nem vagyok az albizottság tagja, de kaptam meghívót, és készültem is erre a témára, mindenképpen szeretnék néhány kérdést feltenni. Nem különösebben csatlakoznék sem az elnök úrhoz, sem a civil szféra előttem szóló képviselőihez, de ehhez az úgynevezett bérkompenzációhoz, ami évek óta feszíti a szociális szférát, akár az egészségügyet vagy a gyermekvédelmi vagy bármelyik szakellátási részt, azért mindenképpen fűznék egy megjegyzést. Amikor 2010-2011 óta akár Réthelyi volt miniszter úrnak, akár Balog Zoltán jelenlegi miniszter úrnak minden miniszteri meghallgatáson feltettem, feltettük azt a kérdést, hogy mikor hajtják végre a szociális szférában a bérkompenzációt, a következő, nagyon

egyszerű válaszokat kaptunk: nincs rá keret, tehát nincs rá lehetőség, így az ország helyzete, úgy az ország helyzete.

Egy dolgot szeretnék azonban kiemelni ezzel kapcsolatban. Erre lesz lehetőségem a hétfői napon is, mivel ismét Balog Zoltán miniszter úr meghallgatása lesz a főbizottságban is, ahol ugyanezt a kérdést szintén fel fogom tenni, de azért jelzem, és nem akarok ebbe a kórusba beállni, tehát nem akarok senkit ismételni. Azért mondtam el azt, hogy én már többször feltettem ezt a kérdést, mert a következőt kell mérlegelni, és ezt igazából csak a jegyzőkönyv kedvéért mondom. A szociális szférában azt a mentális terhelést igazából azzal a bérfejlesztéssel nem lehet kompenzálni, ezzel mindenki tisztában van, de azért tudomásom szerint a magyarországi minimálbér, ha a 98 ezer forintot vesszük alapul – a nettón meg a bruttón persze lehet vitatkozni –, a szociális szférában az átlagbér a bruttó minimálbér alatt van nettóban. Ez azt jelenti, hogy akár az egészségügyben, hangsúlyozom, akár a gyermekvédelmi szakellátás szférában, de bárhol, el lehet azon gondolkodni, hogyan érzik magukat azok az emberek napi 8 órás megfeszített mentális terhelés alatt és munkában – embereknek emberekkel kell foglalkozni, ez az alap –, és hogyan tudják még ezenkívül azt a rekreációs folyamatot magukban beindítani, aminek nincsen meg az anyagi forrása. Arról persze lehetne külön beszélgetni, hogy milyen továbbképzések, átképzések és a többi áll rendelkezésre, hogy az embereknek, a dolgozóknak segítsünk ebben a folyamatban, de nagyon feszítő az a szociális szférában, hogy nincsen bérkompenzáció, tehát erre szerettem volna ráerősíteni.

Ezenkívül két szakmai kérdést tennék fel. Az összegzés, amit én kaptam 2013. június 10-ei dátummal és László András kabinetfőnök aláírásával – erről van szó konkrétan, csak hogy egyről beszéljünk –, három mondat, amelyben azt mondja nekem, hogy minden szép és minden jó. Az első kérdésem, hogy ez az úgynevezett intézmények állami fenntartásba vételének tapasztalatairól szóló tájékoztató, ami talán még nem is beszámoló kategória, csak egy tájékoztató – a beszámolókat talán meg is szokták szavazni a bizottságok, albizottságok –, igen kevés, szinte csak címszavakban vannak itt írva dolgok. Mitől változott a helyzet akár 2012 vagy 2013. január 1-jétől, az intézmények állami fenntartásba vételétől azon kívül a három mondaton kívül, ami ide le van írva? Konkrétan is jó lenne; majd mindjárt teszek fel ezzel kapcsolatban konkrét kérdéseket. Akár a tartós bentlakást nyújtó pszichiátriai és szenvedélybetegekkel kapcsolatban, akár a gyermekvédelmi szakértői bizottságok által a kettős szükségletű – fogyatékos és speciális szükségletű – gyerekekkel kapcsolatban, legfőképpen a gyermekvédelmi törvény 2014-ben életbe lépő módosítása szerint, hogy a 12 évesnél fiatalabb gyermekeket csak kivételes esetben lehet gyermekotthonban elhelyezni, ez egyféleképpen preferálja a nevelőszülői ellátórendszernek a fejlesztését vagy támogatását. Szakmai kérdés azonban az már nagyon régóta, hogy ha 12 évesnél fiatalabbak nem nyernek gyermekotthoni elhelyezést – és erről már törvény van –, akkor a szakellátásnak a gyermekotthoni ellátásban az a reszocializációs része hogyan fog megvalósulni, és milyen garanciák vannak arra a 12 év fölötti gyermekeknél. Nehéz szakmai kérdés ugyanis azt megoldani, hogy minél később kerül be a szakellátási rendszerbe, de ha a 12 év alatti gyerekek a nevelőszülőkhöz fognak kerülni, akkor a nevelőszülők – csúnya szóval – beszipantják azokat a gyerekeket, akikben még van nevelési lehetőség. Hogyan fogja reszocializálni a gyermekotthon, a nevelőotthonok, akár még a lakásotthoni ellátás – amiről tudjuk, hogy annak is milyen anomáliái meg hiányosságai vannak – azokat a gyerekeket, akik törvény szerint csak a 12. évet betöltve fognak oda bekerülni. Nem tudom a tekintetekből, hogy mennyire érthető a kérdés. Ez lenne az egyik szakmai kérdésem.

A másik pedig, hogy azt írják itt, hogy felmértük a gyermekvédelmi szakértőbizottságok által az úgynevezett kettős szükségletű, fogyatékos és speciális szükségletűnek – a „különleges szükséglet” most így elnevezésileg átalakul, a „speciális szükséglet” továbbra is marad – minősített gyermekek számát és az adatok területi

megoszlását. Erről honnan, milyen dokumentumok alapján tudnék bővebben tájékozódni, vagy el tudják-e ezt most mondani?

A pszichiátriai szenvedélybetegek átmeneti és tartós bentlakást nyújtó ellátásának megszervezése. Az alapkérdés az, hogy hogyan változik ez 2012-től, 2013-tól, 2014-től, ezzel kapcsolatban milyen konkrét tapasztalatok vannak, és mi várható a közeljövőben. A pszichiátriai ellátásban Magyarországon tudom azt is, hogy az OPNI bezárása után a Nyíró Gyula Kórházban meg az országban most egy 40 fős regionális vagy nem tudom, milyen szinten, megyei szinten egy ellátórendszer kiépítésére kerül sor, de ez szerintem inkább a távoli jövő. Ezt nem is lehet olyan gyorsan lebonyolítani, mint az állami fenntartásba vételt, mert itt egészen másról van szó. Hogyan fogják megoldani a pszichiátriai ellátórendszert akár a budapesti vagy a vidéki városokban, a megyei jogú városokban vagy regionálisan? Itt ugyanis nagyon nagy hiányosságok vannak, akár a felnőtt, akár a gyermekpszichiátriai ellátás terén. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm én is. Még egy pár kérdést összeírtunk, de azt hiszem, hogy volt annyi kérdés, hogy ez most megválaszolásra érdemes, és ha esetleg még a válaszaik után is felmerül valakiben kérdés, akkor talán még egy kört nyitunk, ha erre szükség van. Kérdezném, hogy ebben a körben még szorult-e bárkibe bármilyen kérdés. *(Nincs jelentkező.)* Ha nem, akkor megadnám a lehetőséget a válaszadásra.

Dr. Bordás Ákos (EMMI) válaszadása

DR. BORDÁS ÁKOS (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Elsőként lenne egy technikai jellegű javaslatom, miszerint a mellettem ülőkkel egyetemben mindenki elmondaná először a saját szakterületére vonatkozó kérdésekre a válaszait, és akkor így sorban tudnánk haladni a szakterületek és nem a kérdések mentén. Akkor kezdeném én, ha nincs ellene kifogása a tisztelt bizottságnak.

ELNÖK: Ahogy gondolják.

DR. BORDÁS ÁKOS (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Az első kérdés a vagyontámvételről, illetve az állami vagyon sorsáról szólt. Itt emlékeim szerint már tavaly ősszel, a 2012. évi CXCVII. törvény megalkotásakor is felmerült az Országgyűlésben a kérdés, és volt egy-két aggódó hang is, amely azt taglalta, hogy esetleg itt valamilyen ingatlan-visszaélésről lehetne szó, illetve erre lehetőség nyílna. Azt gondolom, hogy e tárgyban azért meg kell nyugtatnom mindenkit, hogy erről szó sincsen. Ahol ingatlanfelújítás történt – például a felkészítő anyagunkban szerepel ilyen –, ott kizárólag csupán azért történt, mert az egységes színvonalat kívánjuk biztosítani, és ahol az átlagnál rosszabb körülmények uralkodnak, ott nyilvánvalóan hamarabb meg kell kezdeni ezeket a munkálatokat, hogy legalább a tárgyi feltételek minél hamarabb egységes képet mutathassanak. Tudomásom szerint értékesítésre egyelőre nem tervezünk ingatlant, bár ezt nyilvánvalóan az SZGYF-es kollégák bővebben meg tudnák válaszolni.

A következő a nyilvántartás kérdése. Elsőként azért lenne fontos a nyilvántartás, mert itt a civil szférából is elhangzott egy olyan kritika, amely szerint az önkormányzati rendszerben voltak lehetőségek különböző területi hiányok pótlására, helyi rutinok jöttek létre. Úgy gondolom, hogy ha ezt központilag látja az SZGYF, akkor központilag tud intézkedni. Van olyan nagy ez a szervezet, hogy a megfelelő erőforrásokat adott esetben át tudja csoportosítani, úgyhogy itt ennek van az egyik, elsődleges jelentősége. A másik az, hogy egyszerűen tudjuk azt, hogy hány emberrel, milyen igényekkel és milyen lehetséges irányokban elmenve lehet ezzel foglalkozni.

A következő téma egy szintén régóta visszaköszönő probléma: a bérezés helyzete. Tudomásom szerint a hazánk ellen irányuló túlzottdeficit-eljárás során merült fel az, hogy a szociális szférára fordítandó kiadásokat be kell fagyasztani. Akkor nem tiltakozott ez ellen egyetlen hazai civil szervezet sem, és most kicsit meglepődve hallom, hogy ezt most kéri számon a kormányon. Azt gondolom, hogy a kormány a lehetőségeihez mérten mindent megtesz annak érdekében, hogy a lehető legjobb körülményeket biztosítsa mind az ellátottaknak, mind a dolgozóknak, és itt az ellátottak és a dolgozók vonatkozásában is az SZGYF létrehozása szintén lehetőséget jelent arra, hogy egy jobb körülmények között dolgozhassanak, illetve élhessenek az emberek.

Az ellátási szerződésekről, amelyek felülvizsgálatára május 31-éig volt lehetőség, nyilvánvalóan az SZGYF-es kollégák majd többet tudnak mondani. Tudomásom szerint egyetlen ellátott sem maradt amiatt ellátatlan, mert nem született meg a kellő megállapodás, úgyhogy itt vagy meg lettek hosszabbítva a szerződések, vagy újak megkötésére került sor, de mint mondtam, ezt a kollégák majd bővebben meg tudják válaszolni.

A szociális ellátásokra vonatkozó adatokkal kapcsolatban felmerült egy olyan probléma, hogy csak 2011-es adatok állnak rendelkezésre. Tudomásom szerint a KSH 2012-es adatai nemsokára kijönnek, illetve az NRSZH által fenntartott szociális portálon is lehet tájékozódni, úgyhogy én nem gondolom, hogy annyira rossz lenne az adatokkal kapcsolatos helyzet, illetve az adatok megismerhetőségére vonatkozó probléma messzemenően nem ilyen súlyos. Felmerült az is, hogy egyes, hátrányosabb helyzetű emberek kimaradhatnak az ellátásból. Azt gondolom, hogy a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság létrejöttével egyfajta garanciát is jelenthet arra, hogy ez ne történjen meg.

Az önkormányzati fenntartóval kapcsolatban: az önkormányzati ráfordításokkal, amelyek az állami átvételt megelőzően jelentkeztek, azt el tudom mondani, hogy elemi költségvetés készült 2013-ra vonatkozóan minden, államilag átvett intézmény tekintetében, amelybe bele lett kalkulálva az önkormányzat által addig, tehát az átvételt megelőző évben ráfordított költségvetés összege is, tehát ezekkel az önkormányzati ráfordításokkal megnövelve kapták meg az intézmények a pénzeiket, forrásait. Összességében tehát azt gondolom, hogy egyfelől nem szabad és nincs szükség a borúlátásra, másfelől meg szerintem az SZGYF-fel sem kell még túl szigorúnak lennünk, ugyanis úgy gondolom, hogy az elsődleges feladat az első évben az, hogy a működést stabilizálják. Véleményem szerint ezt egy sikertörténetnek tekinthetjük, ugyanis nem volt fennakadás az ellátásban, nem volt fennakadás a bérkifizetésekben. Tekintettel arra, hogy egy ilyen hatalmas volumenű átalakítást viszonylag hamar le kellett folytatni, úgy gondolom, hogy ez nagyban az SZGYF-es, illetve a minisztériumi kollégáink és vezetőink áldozatos munkájának köszönhető, a jövőben pedig lehet gondolkodni az említett működési továbbfejlesztésről az első éves, illetve a további tapasztalatok alapján. Én a magam részéről ennyit szerettem volna elmondani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Amilyen sorrendben gondolják; parancsoljanak!

Dr. Lantai Csilla (EMMI) válaszadása

DR. LANTAI CSILLA (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! A gyermekvédelem vonatkozásában próbálnék válaszolni az itt felmerült kérdésekre. Azt tudom elmondani, ami a változásokat is indokolta a korábbi években, hogy olyan jelzések érkeztek, hogy mind a nevelőszülői ellátás vonatkozásában, mind gyermekotthonban élő gyermekek tekintetében előfordult az, hogy a gyermekek ellátásában konkrét fennakadások voltak, a nevelőszülők nem kapták meg a számukra jogszabályban garantált juttatásokat, és csak a saját tartalékaik felélése mellett tudták biztosítani a gyermekek ellátását. A gyermekotthonokban is előfordult az, hogy későn

kaptak pénzt, át kellett vészelni akár fél hónapot, hónapot, és ez bizony nagyon nehéz volt. Jöttek ezek a történetek, hogy már a gyermekotthonban dolgozó kollégák viszik a zsírt és a lekvárt a gyerekek számára, hogy valahogy átvészeljenek helyzeteket.

Nyilván az állami átvételnek ez a döntő része, hogy egyfajta biztonságot kell teremtenie, és ez feltétlenül egy pozitívuma ennek a változásnak, hogy egyfajta ellátást garantál, és biztonságot abból a szempontból, hogy mindenki számára kalkulálható. Mind az ellátást nyújtók, mind a dolgozók számára van egy biztonság, hogy megkapják a számukra jogszabály által garantált juttatásokat, mind pedig a gyerekek számára – és nyilván a felnőtt ellátottaknak is – egy biztonságot teremt.

Arra vonatkozóan, hogy itt mennyiben változik az ellátás, és például a kettős szükségletű gyermekekkel kapcsolatban milyen számadatokkal jöttek ki, nyilván folyamatos annak monitorozása, hogy az átvett intézmények tekintetében is milyen ellátási szükségletek vannak. Azt gondolom, az is egy nagyon nagy előny, hogy egyben lehet látni majd ezeket az adatokat, és annak megfelelően lehet az ellátórendszert tervezni, hogy mondjuk – ha most a gyermekvédelemre szűkítem a dolgot – a beérkező gyermekeknek milyen az életkori megoszlása, milyenek a szükségleteik. Annak érdekében, amit a szakma már kialakított, hogy van kettős szükségletű gyermek, tehát olyan gyermek, akinek vannak magatartási problémái, vagy szerhasználó, és emellett még vagy fogyatékos, vagy tartós betegség is megfigyelhető az esetében, erre bizony még olyan ellátásokkal kell reagálni, amelyek talán ma még nem is igazán léteznek, vagy csak a kezdeményei ezen ellátásoknak. Erre majd olyan jogszabályváltozások is rásegítenek, amelyek jelenleg még előkészület alatt állnak, hogy ez a kettős szükséglet jogszabályban is megjelenítődjön, és ezzel az ennek megfelelő ellátást is garantálni lehessen.

A 12 éves életkor, mint megoszlás: azt gondolom, hogy ebben van talán egy kicsi félreértés. Minden gyermekre vonatkozik továbbra is a gyermekvédelmi törvénynek az az alapgondolata, hogy minden gyermeknek elsősorban családban van a helye, elsősorban saját családban, és ha ez nem megvalósítható, akkor nevelőszülőnél. A változás tulajdonképpen azt jelenti a gyermekvédelmi törvényben, ami majd 2014 januárjában lép hatályba, hogy 12 éves életkor alatt csak néhány esetben lehet ettől eltérni, tehát ez még határozottabbá teszi, egy életkort meghatározva. Ez nem jelenti azonban azt, hogy nagyobb életkorú gyermeket ne lehetne nevelőszülőnél elhelyezni, különös tekintettel a testvérsorokra, ahol együtt érkeznek a gyermekek, és ott nyilván a nevelőszülői elhelyezés preferált ebben az esetben is.

Természetesen a nagyobb gyermekek számára, ha volt olyan program, amelyet a gyermekotthon eddig biztosított, vagy tudtak valamilyen pluszokat, programokat, vagy volt fejlesztő pedagógusuk, ez a lehetőség nem vész el, ezt továbbra is él, hiszen az átvétellel nem történt meg ennek valamiféle visszavágása, nyirbálása, hanem minden olyan intézménynek, amely eddig tudott valamilyen pluszt biztosítani, erre folyamatosan lehetősége van. Nyilván ez egy további feladat, hogy ennek valamiféle kiegyenlítése is történjen meg, hogy azokon a területeken, ahol nem tudnak pluszokat biztosítani, még a kötelezőt is nehezen, ott meg valahol felfelé kell húzni ezeket az ellátásokat. Ez feltétlenül cél lenne a jövőben. Ahol voltak pluszok, az továbbra is adott lehetőség tehát, és azok a programok továbbra is folytatódhatnak, ezt semmi nem akadályozza jelenleg sem. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Parancsoljon!

Gulyásné dr. Kovács Erzsébet (SZGYF) válasza

GULYÁSNE DR. KOVÁCS ERZSÉBET (Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság): Én is az azonos színvonalú ellátással kezdeném, és arról mondanék néhány gondolatot, mert pontosan azt gondolom, hogy az állami kézbe vételnek, illetve a központi irányításnak pontosan ez az egyik nagy lehetősége, hogy a mindenki által elismerten

különböző színvonalú ellátásokat megpróbálja azonos színvonalra hozni. Az jutott közben eszembe, hogy a pénzbeni ellátásoknál is megfigyelhető volt egy ilyen, akik régebb óta nyomon követik a gyermekvédelmet, azok tudják, hogy a rendszeres nevelési segéllyel indultunk annak idején, amit az önkormányzat – előtte még a tanács, később az önkormányzat – adott a gyerekeknek, és attól függött, hogy mennyit és hány gyereknek, hogy mekkora volt az önkormányzat erre szánt büdzséje, mennyit tudott erre áldozni. De mondhatnám az otthoneremtési támogatást a nagykorúvá váló fiataloknak, ami meg a megyei tanácsok, később a megyei önkormányzatok kompetenciájában volt: amennyit szánt rá, tehát nem volt kötelező biztosítani, ott is megtörtént a pénzbeni ellátásoknál, hogy a rendszeres gyermekvédelmi támogatás, később rendszeres gyerekvédelmi kedvezmény, illetve az otthoneremtési támogatás bevezetésre került. Ez azt jelentette, hogy minden gyereknek, függetlenül attól, hogy milyen teljesítőképességű, szociális helyzetű önkormányzat területén él, a rendszeres gyermekvédelmi támogatást, illetve a nagykorúvá váló fiataloknak az otthoneremtési támogatást biztosítani kell, ha a törvényben előírt feltételeknek megfelel. Ehhez tudnám hasonlítani a bentlakásos intézményekben nyújtott ellátásokat, ahol ez remélhetőleg szintén meg fog történni. Természetesen ez nem tud öt hónap alatt megtörténni, de azt gondolom, hogy a szándék mindenképp ez, hogy ne függjön attól, hogy egy önkormányzat milyen helyzetben van, hogy milyen színvonalú ellátást fog tudni nyújtani.

Ehhez természetesen adatok kellene, elemzések kellene, előkészítés kell, hisz az is felmerült kérdésként – talán Krémer Balázs kérdezte –, hogy konzerválni akarjuk-e a jelenlegi állapotokat a különbségeket illetően. Természetesen nem akarjuk konzerválni, sőt. (*Dr. Krémer Balázs közbeszólására.*) Erről beszélnék még. Nyilvánvalóan az egy nagyon alapos elemzést és átgondolást igényel, hogy milyen módon lehet ezt az egymáshoz közelítést megtenni. Természetesen semmilyen módon nem az a szándék, hogy ahol jobb színvonalú az ellátás, onnan vegyünk el, de azt is látni lehet, hogy a központosításból az is következik, meg abból, hogy egy fenntartó van, aki mondjuk egy közbeszerzésnél más megrendelőként tud volumenében fellépni, mint mondjuk egy kisebb megyei önkormányzat. Mi például nagyon komoly megtakarítást várunk a gáztendertől, és a megtakarításokat az ágazat ellátásainak a fejlesztésére kívánjuk fordítani, amiről majd nyilván egy következő alkalommal év vége felé, ha meghívást kapunk, azt reméljük, hogy talán már be is tudunk számolni.

Ami az ellátási szerződéseket, illetve az ezzel kapcsolatos tapasztalatokat illeti, ahogy főosztályvezető úr is mondta, valóban nem került sor egyetlen ellátási szerződés felmondására sem. Számos ellátási szerződés létezik, amelyek nagy részét még a megyei önkormányzatok kötötték, majd jogutódként a megyei intézményfenntartó központok beléptek, most pedig mi vagyunk a jogutódok. Vannak szerződések, amiket módosítottunk azóta az ellátást biztosító szerződő félnek a kérésére, illetve állnak előkészítés alatt további ellátási szerződések is. Ha már felmerült ez a május 31-ei határidő, akkor hadd mondjam azt is, hogy volt egy olyan határidő is, hogy a főigazgatónak május végéig lehetősége volt arra, hogy az önkormányzatoktól átvett intézmények vezetőinek a vezetői megbízását visszavonja. Ezt is szeretném elmondani, hogy egyetlen ilyen vezetői megbízás visszavonására sem került sor.

Csak egy mondat a nyilvántartásról, hogy miért nem használunk más meglévő nyilvántartásokat. Azt gondolom, hogy abszolút elemi dolog, hogy egy fenntartónak legyen egy saját alapadatbázisa, hisz itt azért egy hatalmas ellátórendszert kellett az SZGYF-nek átvenni, és kell ellátnia, ami intézményszámban nem sok, hisz a legtöbb megyében az intézmények nagy része össze van vonva egy intézménybe, de ez iszonyú sok telephelyet jelent. Azért állítottunk tehát fel egy ilyen adatbázist, hogy legyen egy abszolút friss, leellenőrzött és fenntartóként rendelkezésünkre álló bázis. Én is azt szeretném megerősíteni, hogy nem tudunk róla, hogy lennének olyan, korábban az intézményekben működött pluszprogramok vagy ellátások, amelyek megszűntek volna. Ezt az is alátámaszthatja, ahogy már az előttem szólók is több ízben elmondták, hogy kiadási oldalról terveződött a

költségvetés, tehát mindazok a források, amelyek az előző évben rendelkezésre álltak az intézmények számára, az idei évben is rendelkezésre állnak, tehát ez sem indokolná vagy indokolhatta volna, hogy bármilyen ellátás megszűnjön. Azt pedig azt gondolom, mindannyian tudjuk, hogy azért pluszprogramokra – legalábbis nagyobb volumenű pluszprogramokra – nagyrészt európai uniós forrásokból volt az elmúlt tizenvalahány évben lehetőség. Itt említeném például a TÁMOP 5.2.5-öt, ami kifejezetten a gyermekvédelem területén olyan pluszszolgáltatások, pluszprogramok beindítására adott lehetőséget, amire sajnos az alapfeladatok ellátására keretében forrás nem állt rendelkezésre.

A kettős szükségletű gyerekekkel kapcsolatosan a bekért adatszolgáltatás szerint 2012-ben a szakértői bizottságok 220 gyereket minősítettek kettős szükségletűnek. Ezzel kapcsolatban azt tudnám elmondani, és ez sem új keletű probléma – aki egy kicsit is ismeri a gyermekvédelmet, az tudja –, hogy hosszú évek óta a speciális szükségletű gyerekek ellátása jelenti a legnagyobb problémát. Valóban nagyon komoly problémát jelent az, hogy a gyerek és serdülő pszichiátriai ellátás, ami egészségügyi ellátás, valóban nagyon hiányos az országban, és akkor még enyhén fogalmaztam, amelynek következtében számos olyan gyerek is bekerül a gyermekvédelmi szakellátásba, akinek egyébként nem kellene bekerülnie, ha az egészségügyi ellátás keretében meg tudná kapni az ellátást. Ezzel együtt a gyermekvédelemnek – ha egyszer megkapta a gyerekeket, tehát ha beutalta a gyámhatóság – nyilvánvalóan mindent el kell követnie az ő ellátásuk érdekében. Az én információim szerint most remélhetőleg egy norvég projekt fog indulni, amiből kifejezetten a kettős szükségletű gyerekek ellátását biztosító intézményeket szeretnénk létrehozni.

Ennyit gondoltam elmondani. Ha esetleg még a végén kiderül valami kérdés, mert Móni ehhez még nyilván hozzátesz, akkor természetesen állok rendelkezésre.

ELNÖK: Parancsoljon!

Mohácsi Mónika (SZGYF) válaszadása

MOHÁCSI MÓNIKA (Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság): Köszönöm szépen a szót. Kérdésenként mennék végig, és néhány kiegészítéssel szeretnék élni. Visszatérve a vagyontörvényre, hiszen ez egy sarkalatos pont, a 2012. évi CXCV. törvényben, ami az állami átvételről rendelkezik, egyértelműen meghatározásra került az, hogy csak az átvett feladathoz rendelt vagyontörvény kerül állami tulajdonba a települési önkormányzatoktól. Ezen vagyonelemek nem jelentenek mást, mint a tényleges feladatellátást szolgáló működési keretet, amit biztosítaniuk szükséges. Természetesen ez alapján kapták meg annak idején is a települési önkormányzatok vagy egyéb más, akár társulások a működési engedélyt ezen intézményre vonatkozóan.

Kérdés volt elnök úr részéről a kastélyépületek és a minőség. Ezzel egyidejűleg el kell mondani, hogy a kiváltási és kitagolási program a szociális intézményekben folyik jelenleg a fogyatékkal és pszichiátriai betegséggel élő ellátottak vonatkozásában. Tudjuk, hogy ez sem old meg teljes körűen mindent, és azt sem lehet elvitatni, hogy bentlakást nyújtó intézményekre a jövőben is szükség lesz, hiszen lesznek olyan ellátottak, akik a teljes körű ellátásokat máshol nem fogják tudni megkapni, de ez már egy előrelépés arra irányulóan, hogy valóban családi alaphoz hasonló körülmények között élhessenek az ellátottak. Ezzel egyidejűleg a működési körülmények is javulhatnak azon ellátottak esetében, akiknek természetesen lehetőségük van állapotukból adódóan akár a kitagolási programok vagy a támogatott lakhatás keretében más típusú szolgáltatásba kerülni, tehát a működési engedélyhez kapcsolódó feltételek is javulhatnak. Ezt egyértelműen lefordítva: ahol jelenleg magas például az ágyszám egy adott intézményen belül egy szobában, ott csökkenhet, és sokkal nagyobb mértékben biztosítható a jogszabály szerint is az elvárt működési feltétel, hiszen azt is tudjuk, hogy nem mindenhol, sőt elég sok intézményben van, ahol a működési

engedélyek határozott idejűek, jellemzően inkább a tárgyi feltételek okán. Ehhez kapcsolódóan pedig az is elmondható, hogy a főigazgatóság mint vagyongazdálkodó szerepel ebben az ingatlanok vonatkozásában, tehát egyrészt nem tervezi a főigazgatóság a vagyonnal értékesítést, de ezt nem is teheti, hiszen mindenféleképpen MNV Zrt.-s hozzájárulás szükséges ahhoz, hogy állami vagyont elidegeníthető legyen az államtól. Ennyit szerettem volna ehhez a kérdéshez kiegészítésként hozzátenni.

Az ellátási szerződések – ahogy főosztályvezető asszony is elmondta – nem kerültek megszüntetésre. Itt fontos a pszichiátriai és szenvedélybetegek ellátása. Látjuk az ellátórendszer vonatkozásában, hogy jellemzően az átmeneti elhelyezést nyújtó intézményegységek azok, amelyekben jelenleg azért az ellátási paletta nem bővelkedik. Ezért főként ebben látjuk hangsúlyosan akár a civil és az egyházi szervezeteknek a szerepét, hogy ahol jelenleg nem teljes körűen vagy leginkább nem teljes körűen megteremtett ennek az akár infrastrukturális vagy egyéb ellátórendszere, ott vonjuk be e szervezeteket. Jelenleg is élő ellátási szerződéseink vannak, ahol pont ezen ellátások vonatkozásában bekapcsolódnak a civilek és az egyházi szervezetek, és segítik az ellátottak ellátását, de egyébként nem történt ellátási szerződések felmondása ezek vonatkozásában sem.

A pluszprogramokhoz kapcsolódóan még annyit szeretnék elmondani, hogy természetesen ezek az intézmények továbbra is az eddigi szakmai programjukkal működtek, az ott elfogadott keretek között. Úgy látom, hogy inkább nyílt ezeknek a pluszprogramoknak a lehetősége azzal, hogy egy-egy intézmény az adott településen az ő igényeit meghaladta, de nem feltétlenül önkormányzat, hanem egy-egy külső szervezet felajánlása, akár sportesemények látogatottsága kapcsán. Ezen intézmények vezetői pedig látják azt a lehetőséget – elsődlegesen akár gyermeket vagy egyéb ellátottat figyelembe véve –, hogy nem szeretnék önzőek maradni, hanem igenis megajánlják a többi intézmény vezetőjének. Látjuk, hogy az intézmények száma nagyságrendileg már körülbelül a 180-at érte el, és úgy gondolom, hogy egy fenntartón belül ezek az intézmények egymás programjait inkább tudják erősíteni, mint külön fenntartó alatt működve, tehát szerintem ez szintén egy pozitív előrelépés ebben a kérdésben is.

Krémer elnök úr harmadik kérdésére vagy felvetésére reagálva a várakozási idő hosszával kapcsolatban – főként az idősellátást említette –, sajnos az a tapasztalat, hogy a várakozási idő sajnos nem hosszabb, az elhalálozások száma inkább, tehát inkább fokozottabb sajnos az idősek állapota, tehát én úgy gondolom, hogy itt elsődlegesen nem ez a probléma. Az intézmények átvételével kapcsolatban azt kell még elmondanunk, hogy itt intézmények megszüntetéséről, intézmények összevonásáról sem volt szó, ugyanaz a dolgozói állomány került átvételre, amely dolgozói állomány azt az adott szakellátási feladatot azt megelőzően is ellátta az önkormányzatnál.

A működés kapcsán pedig azt nem szabad elfelejtenünk, hogy a főigazgatóság nemcsak egy kizárólagos budapesti székhellyel működik, hanem van húsz területi kirendeltségünk is. A kirendeltségek körül 19 darab az előző megyei intézményfenntartó központok beolvasásával lett az SZGYF szervezeti egysége, tulajdonképpen kvázi főosztályként működve. Ők azok a megyei lábak, akik a helyi területi ellátásokat, az ellátások szervezését jellemzően az üzemeltetés, gazdálkodás kapcsán tudják a leginkább és a leghatékonyabban koordinálni. Ahogy már főosztályvezető asszony és főosztályvezető úr is elmondta, az, hogy egységesen akár egy megye ellátórendszerében a beszerzéseket, a karbantartási költségeket vagy az utaztatásokat – akár gyermekek programjaitól kezdve, sorolhatnánk –, vagy akár egy-egy dolgozó munkahelyi utaztatását megszervezve, úgy gondoljuk, hogy sokkal hatékonyabban lehet a jelenleg rendelkezésre álló forrásokat felhasználni.

A szakszervezet elnök asszonyának a kérdésére, azaz a bizonytalanság a létszám tekintetében: ez nem változik, ugyanazok a dolgozók kerültek át. A jogszabály egyértelműen

kimondta azt, hogy a közalkalmazottak, munkavállalók jogviszonyát nem érintheti az állami átvétel, nem is történt ilyen, és természetesen – ahogy főosztályvezető asszony szintén elmondta – az intézményvezetők megbízásában sem történt visszavonás, ugyanazon vezetők vannak, akik az átvételkor átkerültek az intézménnyel egyidejűleg. Úgy gondolom, hogy az egységes fenntartó alatt való működés erősítheti a szakma érdekképviselőt is, tehát úgy gondolom, hogy ez a háromlépcsős mező is – települési önkormányzat, megye, állam – nehezíti az érdekképviselőt. A kormányzat célja egyrészt a gazdaságosság, a hatékonyság, az ellátotti érdekek szempontjából történő jobban megszervezhető ellátások mellett ezt is célozta, hogy egy fenntartó alatt működő közalkalmazott vagy munkavállaló, ellátásban dolgozók érdekképviselője is egységes lehet, és én úgy gondolom, hogy ez megerősítheti a dolgozókat, és nem éppen gyengíteni fogja ezt a részét. Úgy gondolom, hogy az érdekképviselővel való együttműködés pedig nem kizárt.

Reagálva arra, hogy a dolgozók festenek az intézményekben: úgy gondolom, hogy ez előfordulhat, de biztos, hogy nem kényszer hatására fordul ilyen elő. Másrészt szeretném hangsúlyozni az önkéntes tevékenység fontosságát a főigazgatóság számára is a köznevelési intézményekben a diákok, akár a felsőoktatásban, vagy egyéb más önkéntes szervezet, külső források bevonásával, ahol akár humán erőforrásra is gondolhatunk. Az önkéntesség koordinált központi szervezése számunkra szintén fontos feladat. Szerintem ez egy új elemként jelenhet meg egyébként a központ feladatában, de törekszünk ennek a hatékony megszervezésére, pont azért egyébként, hogy segítsük a dolgozókat. Másrészt azt, hogy a dolgozók szakmai munkáját, azt, hogy szakmai munkát – elsődlegesen szakmai munkát és lehetőség szerint csak azt – végezzenek, erősíti az is, hogy a megyei kirendeltségeink átvállalják mind a gazdálkodási, mind az üzemeltetési feladatokat az intézményektől, tehát tulajdonképpen az intézményekben tisztán szakmai munkának kell megvalósulnia.

Elnök úrnak a pszichiátriai, illetőleg a szenvedélybeteg-ellátás kapcsán: itt is megtörténtek a felmérések az intézményirányítási főosztály részéről az intézményekkel kapcsolatban. Én üdvözlöm egyébként az egészségügyi tárcának ezt a volumenű, egészségügyi ellátáson belüli lépését, amely szerint egy kvázi új OPNI és ezek a 40 központos mentálhigiénés központok épülnek fel. Azt azért látjuk ugyanis, hogy az OPNI bezárásával a pszichiátriai gondozóknak azért nem bizonyosan a legteljesebben és a legmegfelelőbben történő működésével és a szociális alapszolgáltatásokban a jelenlegi alapszolgáltatások – akár közösségi pszichiátriai ellátásra vagy alacsony küszöbű ellátásra gondolok itt – nem tudják kielégíteni a jelenlegi igényeket. Én úgy gondolom, hogy a főigazgatóságnak is feladata ezen intézmények vonatkozásában az egészségügyi tárcán belül a Nyíró Gyula Kórházzal való szoros együttműködés, annak érdekében, hogy a pszichiátriai betegséggel kezelték elsődlegesen az alapellátásban – itt elsősorban egészségügyi ellátásra gondolok –, emellett szociális szolgáltatásban, de alapszolgáltatásban kapják meg a családhoz és a lakóhelyéhez közel a segítséget. Ha ezt meghaladó az ő igénye, akkor valóban olyan szakellátás területére és irányítottan kerüljön, hogy valaki ne azért kerüljön esetlegesen idősek otthonába akár pszichiátriai betegként vagy nem észlelt pszichiátriai betegséggel, mert nincsen helyben, vagy pont az ellátórendszer más szegmenseiben van jó megoldás és eszköz, amivel őt segíteni tudjuk. Köszönöm szépen, azt hiszem, hogy ennyi kiegészítéssel éltem volna.

Elnöki zárszó

ELNÖK: Köszönjük szépen. Kérdezném, hogy egyéb kérdés megfogalmazódott-e még. *(Nincs jelentkező.)* Akkor nagyon röviden összefoglalnám egy picit a magunk számára néhány percben az elhangzottakat, és aztán zárnánk a bizottsági ülést.

Először is én már a meghívó kiküldésénél és a napirendi javaslat címénél is igyekeztem törekedni viszonylag objektív javaslatot tenni a napirendre; az állami fenntartásba vétel, mint fordulat kapcsán mondom ezt. Miért mondom? Nekem a politikai terep az egy

otthonosabb terep, tehát igyekeztem magam is mellőzni a kérdésemben a politikai felhangokat. Nyilván voltak az eredeti előterjesztés kapcsán is és az azóta tapasztaltak kapcsán is ilyenek, de én örülök, hogy egyébként zömmel mindenki egy szakmai kérdésnek fogta fel ezt a dolgot.

Egyetlenegy ilyen típusú politikai felhangú kiegészítés volt, amit azért egy picit én is megvilágítanék más alaphelyzetből, alapállásból: a túlzottdeficit-eljárásra hivatkozott itt, mint a szociális szféra dolgozóinak bérigénye kapcsán egy falra ebben a tekintetben. Én azt gondolom, és ebben hiszek, hogy a túlzott deficiteljárásnak való megfelelés, a paramétereknek való megfelelés is – ami most látszik, hogy már egy eredményes helyzet – értékválasztás kérdése, tehát lehet így is megfelelni, meg úgy is megfelelni. Hogy szerintem a szociális ágazatban nem emelnek bért, az is értékválasztás kérdése, és az is értékválasztás kérdése, hogy mire szán egy kormány meghatározott költségvetési keretek között. Ennyiben egészíteném ki, javítanám ki, vagy mondanék ellent annak, amit ön mondott, nyilván nem idekavarva más politikai ügyeinket. Azért egy adórendszer, egy szja-rendszer megváltozott, komoly források kerültek ki az újraelosztásban; azért a nehezebb sorban, alacsonyabb jövedelmi pozíciókban élők számára nehezebb lett az élet az elmúlt időszakban, aki meg előnyösebb, magasabb jövedelmi pozícióban van, annak jobb. A szociális szférában dolgozókat valószínűleg nem vigasztalja az a miniszteri kitétel, hogy egyébként emelték a minimálbért, amikor adóztatják is a minimálbért. Ez egyébként reálértékben drasztikus jövedelmi pozícióromlást eredményezett nagyon sok minimálbérből élőnek, akikből sok van ebben a szférában; ennyivel egészíteném ki.

Értékválasztás az is, hogy nagyon leegyszerűsítve – sokféle kérdés volt, én is kérdezhettem volna még sok mindent –, ha valamit állami kézbe vesz a politikai akarat keretében a kormánytöbbség és a dübörgő kétharmad, akkor az én értékrendem szerint valaminek jobbnak kell lenni ettől. Sorrendiséget is tükröz, amit elmondok. Először is az ellátottak számára lehet jobb, másodsorban, de ez is legalább ennyire fontos egyébként, az ott dolgozók számára a munkakörülmények, a bérpozíciók lehetnek jobbak, és a harmadik – ami persze nem elhanyagolható, de az én értékrendemben azért mégiscsak a harmadik helyen van –, a költségvetés számára, tehát hogy ezt a feladatot összességében ellátni, szinergiákat feltenni. Mondtak ilyeneket egyébként, ezek rendben vannak; tehát ha itt a gáztender oldalán lehet nyerni, miért ne. Én magam önkormányzati képviselő voltam az előző ciklusban, és akkor láttam egy olyan folyamatot más szférában, a céges világban, ahol egyébként önkormányzati tulajdonú cégek között lehetett ilyen szinergiákat megtenni. Akkor ezek persze hasznosak tudnak lenni, de egyelőre persze nem látszanak, hogy pontosan mit jelentenek ezek. Reméljük, lesznek ilyenek.

Megmondom őszintén, hogy három kérdés azért nyitott bennem, és szerintem nem tudjuk most ezeket egészen konkrétan megválaszolni, csak ezek a bizottsági tagok és a szakértők számára is fontos kérdések. Egyrészt engem valamennyire megnyugtat, hogy az ingatlanvagyon tekintetében nem terveznek értékesítést, de ha már itt van ez a nyilvántartás – ami nem rossz, hogy van –, akkor szerintem volna lehetőségünk megnézni, hogy mi került át, és egyébként mondjuk középtávon a feladatellátáshoz mely vagyonelemeket kívánják majd továbbhasználni. Ha van már ilyen, és egyébként egy linket tudnak nekünk át küldeni, ahol nekünk csak meg kell megtekinteni, akkor nekem ez is jó, de ha nincsen, és ez valamennyi munkát igényel önöktől, akkor persze megköszönve ezt a munkát, azt hiszem, hogy szeretnének látni, hogy mi a helyzet ezzel kapcsolatban.

A második, és azért az élére is állítanám ezt is, a bérpozíciók. Az én értékrendem szerint is azért közvetlenül az ellátottak után ott van mégiscsak a dolgozók helyzete, az ő mindennapjaikat meghatározza a bérpozíciójuk, ami valószínűleg a munkájukra is rányomja a bélyegét, ha akarjuk, ha nem. Ahogy látom, a szociális szférában dolgozók az egészségügyi dolgozókkal összevetve – a dolog természetéből fakadóan és nem egyéb okból – mégiscsak

alacsonyabb érdekérvényesítő pozícióval rendelkeznek, sajnós. Szeretnénk, ha ez nem így lenne, de így van. Ha ez így van, akkor én azért szeretném látni, hogy ezek a cafeteria- és egyéb juttatások milyen hatással voltak, mondjuk földrajzilag eltérően. Ha jól emlékszem a számra, jelenleg több mint húszezren dolgoznak az önk fenntartásában ezekben az intézményekben. Kinek romlott, kinek javult a helyzete? Ha ebből valami statisztikát még láthatnánk az elküldött anyagnál részletesebben, szerintem az is fontos lenne.

A harmadik, lehet, hogy ez a legnehezebben megválaszolható kérdés, az ellátási színvonal, ebben maradtak szerintem még nyitott kérdések. A kiegyenlítődé, az ellátási különbségek eltűnése, megszűnése irányába tett lépések – ha jól fogalmazok diplomatikusan – mit jelentenek pontosan? Nyilván ez egy nagyon összetett kérdés, és tudom, hogy ezt nem lehet ilyen keretek között megválaszolni, de melyek azok a feladatok, amelyek valahol megszűntek, nem látják el, melyek azok, amelyekben mondjuk adott esetben javulás tapasztalható már most az intézmények kapcsán.

Ezt a három blokkot látom. Kérdezném főtanácsadó úrtól, hogy ennek kapcsán akkor egy levelet újra megfogalmazunk, ennek ez-e módja, vagy az, hogy ez elhangzott, és ez így rendben van. (*Dr. Buksza Zsolt: Technikai kérdés.*) Technikai kérdés. Akkor talán küldjünk egy emlékeztetőt, az a kettő közötti megoldás. (*Dr. Buksza Zsolt: Jegyzőkönyvkivonatot.*) Nyilván ősszel lesz ülésünk más témában, amikor ha más nem, egy emlékeztető vagy tájékoztató erejéig szívesen visszatérnénk erre a kérdésre, mert azt gondolom, hogy mindenki a szívéen viseli az érintettek sorsát.

Egyéb kérdés van-e valaki részéről? (*Nincs jelentkező.*) Ha nincsen, akkor nagyon köszönöm, hogy megjelentek, és tájékoztattak minket! Folytatjuk tovább, azt gondolom, hogy most már az őszi ülészakban. Köszönöm.

(Az ülés befejezésének időpontja: 13 óra 16 perc)

Dr. Varga László
az albizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Várszegi Krisztina